

ZRCADLO LÁSKY NA MAŘÍ MAGDALÉNĚ,
KTERÁ PO ŽIDOVSKÉM VELIKONOČNÍM
SVÁTKU V BÍLOU SOBOTU RÁNO SVĚHO
JEŽÍŠE V HROBĚ HLEDALA, PŘEDSTAVENĚ.

U sv. Jana v 20. kap.

5 Ještě krásné slunéčko
včera unavené
pozůstalo maláčko
ve tmách zakuklené,
když jsem již Magdalénu
u hrobu stojící,
tu láskyplnou ženu
spatřil a plačící.

10 Jako když slunce zjara
své ohnivé střely
na zem pouští, tu pára
jde z lesu a rolí,
též sníh od té horkosti
v vody se obrácí,
15 tekou vody v hojnosti
plníc tak svou práci,

20 tak Maří Magdaléna
jsouc ohněm milosti
dokonce rozpálená,
plná horlivosti,
všecka od té horkosti
co vosk se rozpouští,
tekou slzy v hojnosti,
jež oči vypouští.

25 „Ach, ouve!“ musí volat
tím ohněm zemdlená,

byť se mohla dovolat
od lásky zraněná.
Slunce ji, příliš smutné,
dlouho nevychází,
30 noční lucerny temné
dlouho nezachází.

„Ach, vzejdí, oko zemské!“,
volá s horlivostí,
35 „ukaz to světlo panské,
již's se krylo dosti!
Osvět okršlek zemský
a nejvíc to místo,
bych zhlídla ten hrob panský,
40 co jest v něm zajisto.“

A vtom dálejší k hrobu
drobet přikročila,
byť milého podobu
tím lépe spatřila.
45 A nachýlíc se málo,
vidí dva anjely,
což se jí divně zdálo,
an v hrobě seděli.

Ne vás, ach, ne vás hledá,
ó milí anjelé!
50 Ne vás to srdce žádá
od lásky zranělé!
Jiný jest a jediný,
po němž ona touží,
pro nějž každé hodiny
55 tak se těžce souží!

Volá a bez přestání
sem i tam ho hledá,

60

plná jsouc nařkáni
a od slzi bledá,
jednák do hrobu hledí,
zdaliž by tam nebyl,
jednák zdaleka sedí
a patří, kde by byl.

65

Však to její hledání
u hrobu prázdného
jest marné pachtování
srdce horlivého,
nebo života hledá
v přibytku umřelých,
tamž se najítí nedá
ten život všech živých.

70

Hledá v temnostech světla,
hledá v smetích zlata
a lilia rozkvětlá
z bodláčí počatá,
hledá na trní hrozny
a na vrbě růže,
myslí věci nemožný —
co láska nemůže!

75

80

Ó ženo, od milosti
dokonce zmámená,
nečiň si víc těžkosti
jsouc dost unavená!
Zdaž nevíš, že vzkříšený
Pán víc neumirá?
Takt nás učí, křesťany,
všeobecná víra!

85

90

Mohla jej smrt přemoci
jeden tolikokrát,

538

nad tím provest své moci
a život mu pobrat,
ale již nad nim více
nikdy nesvítězí,
to oslavené srdce
střelou neprorazí.

95

Darmo lučiště, střely
na něj chystáš, Smrti,
nebt jsou příliš zetlely
k jeho zahynutí!
Jeho tělo a kosti
jsou nad ocel tvrdší,
jiné všecky mocnosti
nad měď trvalejší.

100

Přestaň tehdy, ó ženo,
přestaň od truchlení,
žalostná Magdaléno,
přestaň od kvílení,
přestaň v hrobě živého
vyhledávat Pána,
nebt nesluší na něho
víc smrtedlná rána!

105

110

Ach, předce lkaje kvílí
magdalénská Máří,
čeká, až by ji milý
potěšil svou tváří,
ptá se na svého Pána
a má za to jisté,
že jest jej někdo zrána
složil v jiném místě.

115

120

A nechce dál od hrobu,
jak by jistá byla,

539

30

rovného nemám jemu
v svém stádu hovádka.
Jest jako snůh bílíčký,
však na levé straně
má flíček červeníčký
nápodobný k ráně.

Davon:

35

Já jemu dám telátko,
ježž matka kojila
dýl, než mnohá jehňátko
tvá ovce krmila.
Sváží je a svázané
přednesu malému,
založím se, Mavone,
že se zlíbí jemu!

40

Mavon:

45

A já mu přidám k tomu
kozlatko s mateří,
bude moct v jeho domu
bydleti za dvěři.
Ač ještě z prsův žije
a jej matka živí,
však když se proskakuje,
všickni se mu diví.

50

Davon:

55

A já mu ještě přidám
jelínka mladého,
kdykoli na něj vzhládám,
vidím spanilého.
Jehož jsem na oulici
dopadl, zelené,
v horách. Dal se oblíci
v konopě skroucené.

Mavon:

Já jemu ještě přidám
králíčka bílého,

jehož obzvláště hlídám,
z tisíc vybraného.
Umí provádět skoky,
umí i bubnovat,
naučil se měnit kroky,
treff i tancovat.

60

Davon:

Já mu darovat myslím
veverku červenou,
tak se jistě domejšlím,
že jí nemá rovnou
v skákání a v louskání
vořechů všelikých,
nic jí tvrdost nezbrání,
malých i velikých.

65

70

Mavon:

A já daruji jemu
zajíčka krotkého,
jehož jsem přinesl domu
ještě maličkého.
Ten se dá maličkému
chytit, když jen ráčí,
bude tancovat jemu
a skákat nejradčí.

75

80

Davon:

Já jemu přidám k tomu
psíčka pozorného,
byť hlídal jeho domu
a dobytka všeho.
Jest naučen hlídat stáda,
naučen hlídat domu,
onť i na vlka vpadá,
můžeš věřit tomu!

85

Mavon:

A já daruji jemu
přelovné kotátko,

90

155

ač s ní často zacházím,
však mi mnoho platí,
neb jest mistrně rytá
a černě zbarvená,
chlapa se hodně chytá,
jako která jiná.

160

Davon:

Já jemu ještě kompas
slonový daruji,
jakej nejradčej u nás
dvořáci kupují.
Jest v něm jakýs jazýček,
jenž se vždycky točí,
bude moct ten synáček
v něm kochat své oči.

165

Mavon:

A já mu ještě přidám
pěkných věcí mnoho,
co budu mít, to vydám
pro stůl Pána toho:
slivy, vořechy, višně,
sejr, máslo, koláče,
hrušky a jablka z Mišně —
přestaneť od pláče!

170

175

Oba spolu
zavírají:

A ať nic nezustane,
co bychme nedali,
ejhle, přemilý Pane
a anjelský králi,
sami se ti dáváme!
Rač nás přijít vděčně
a dej, ať s tebou máme
radost v nebi věčně!
Amen.

185

556

TOUŽEBNÉ ROZMLOUVÁNÍ KRISTA PÁNA NA KŘÍŽI VISICIHO

Jsa trápením obklíčený
milý Ježíš na kříži,
s lotry jako zlořečený
snáš velikou tíži
a rty již skoro umrlé
k mluvení zhotovuje
a své hoře ustaralé
všem vůbec vypravuje.

5

Ach rty, málo před trápením
nad korally pěknější!
Usta před lstným obviněním
nad růže červenější,
ach, jakou jste nyní barvu
smrtnosti oblekly,
jakou jste bledosti larvu
na tu krásu uvedly!

10

15

K mluvení se hotovíte,
pomalu rozvíjící,
šťastní to, co vy povíte,
budou poslouchající!
Sem, sem, lidé, bez prodlení
ze všech krajin pospěšte,
Ježíšova naříkání
s bedlivostí poslyšte!

20

557